

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. C. N.**
st. příslušnost: Vietnamská socialistická republika
toho času neznámého pobytu
zastoupený advokátem Mgr. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Policie České republiky**
Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2024, č. j. CRP-34946-2/ČJ-2024-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 8. 2024, č. j. CRP-34946-2/ČJ-2024-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 5. června 2024, č. j. 28686-47/ČJ-2024-070022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo

žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na dobu 1 rok s tím, že počátek této doby byl vymezen na okamžik, kdy uplyne doba stanovená žalobci k vycestování (dále též jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“); ta byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění. Krajský soud poznamenává, že v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že bylo správní rozhodnutí I. stupně vydáno dne 5. 5. 2023, nikoli 5. června 2024. Číslo jednací správního rozhodnutí I. stupně je v napadeném rozhodnutí označeno správně, tedy, č. j. 28686-47/ČJ-2024-070022, žalovaná dostatečně podrobně popsala obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně, sdělila datum, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno zástupci žalobce (13. 6. 2024), které odpovídá datu doručení rozhodnutí ze dne 5. června 2024. Ze všech uvedených skutečností lze postavit na jisto, které rozhodnutí žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila. To lze podpořit i tím, že zástupce žalobce v žalobě brojil jak proti obsahu napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a z ničeho se nepodává, že by měl o identifikaci jednotlivých rozhodnutí pochyby. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že se jedná o chybu v psaní, kterou lze překlénout dalšími skutečnostmi uvedenými v napadeném rozhodnutí, aby bylo postaveno najisto, že se jednalo skutečně o rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 5. 6. 2024, č. j. 28686-47/ČJ-2024-070022. Šlo tedy o zjevnou nesprávnost, která nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Dne 30. 1. 2024 bylo provedeno operativní šetření k osobě žalobce na adrese Nádražní 105, Vrbno pod Pradědem. Bylo zjištěno, že v bytě na uvedené adrese se zdržuje osoba, která předložila kopii cestovního pasu Vietnamské socialistické republiky. Následně policie zjistila, že žalobce nemá na území České republiky ani na území jakéhokoli členského státu Evropské unie platné vízum. Žalobce tedy nepředložil žádný cestovní doklad, který by jej ke vstupu a pobytu na území České republiky ani žádné oprávnění k pobytu. Byl proto zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na policejní pracoviště k dalšímu šetření.
3. Policie zjistila, že žalobce měl povolení k pobytu č. 001138528 v Maďarsku za účelem zaměstnání, to však bylo dne 21. 10. 2023 zrušeno. Vzhledem k tomu, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně, policie s ním zahájila řízení o správním vyhoštění.
4. Podle protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 31. 1. 2024 žalobce za přítomnosti tlumočníka z jazyka vietnamského žalobce sdělil, že je ženatý, manželka s dětmi žije ve Vietnamu. Cestovní pas nechal u známých v Praze, aby jej neztratil. Na adrese X byl s kamarádem na návštěvě známého, kterého osobně nezná. Byl tam dva dny a za pobyt nic neplatil. Na území Evropské unie vstoupil asi v květnu 2023, kdy přicestoval do Maďarska na pracovní vízum. Do České republiky přicestoval vlakem, nejprve pobýval v Praze následně ve Vrbně pod Pradědem. V Evropské unii nemá platné oprávnění k pobytu. Pobýval jen v Maďarsku, kde však nepracoval. Byl si vědom svého neoprávněného pobytu v České republice. V České republice nemá příbuzné či osoby, vůči kterým by měl vyživovací povinnost. Není mu známa překážka vycestování do Vietnamu.
5. Ředitelství služby cizinecké policie, Národní situační centrum ochrany hranic, Skupina informačních systémů a komunikace v podání ze dne 31. 1. 2024, č. j. CRP-37-131/ČJ-2024-

930112, uvedlo, že povolení žalobce k pobytu v Maďarsku za účelem zaměstnání bylo dne 21. 10. 2023 zrušeno.

6. Rozhodnutím ze dne 31. ledna 2024, č. j. KRPT-28686-27/ČJ-2024-070022, správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění. Toto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 3. 2024, č. j. CPR-8105-2/ČJ-2024-930310-V230, zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Správnímu orgánu I. stupně vytkla, že žalobci neposkytla přiměřenou lhůtu k doložení cestovního dokladu, čímž by ověřil svou totožnost a případně i oprávnění k pobytu. V řízení nebylo prokázáno, že žalobce cestovním dokladem skutečně nedisponoval, nebo jej pouze neměl u sebe (protože do protokolu ze dne 31. 1. 2024 tvrdil, že jej ponechal u známých v Praze). Dále správnímu orgánu I. stupně uložil, aby určil přesnou dobu neoprávněného pobytu jak na území České republiky, tak na území jiných členských států Evropské unie a smluvních států. Teprve poté bude správní orgán moci rozhodnout o správním vyhoštění žalobce nebo zvážit, zda by nebylo vhodnější vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
7. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby předložil cestovní doklad, který podle své výpovědi zanechal v Praze. Zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že žalobce je neznámého pobytu, nemůže proto cestovní doklad předložit. K dotazu správního orgánu I. stupně Ředitelství služby cizinecké policie, Národního situačního centra ochrany hranic, Skupiny informačních systémů a komunikace opětovně dne 27. 3. 2024 sdělilo, že povolení žalobce k pobytu v Maďarsku č. X za účelem zaměstnání maďarské úřady zrušily dne 21. 10. 2023.
8. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 5. června 2024, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na jeden rok. Doby k vycestování z území do země státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, stanovil na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobce porušil § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, protože na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Žalobce disponoval toliko kopií karty maďarského povolení pobytu s platností do 31. 10. 2023. V Maďarsku pracoval jen několik dní, následně na brigádách, neplnil tak účel, pro který mu bylo maďarské povolení k pobytu uděleno. Na území členských států Evropské unie a smluvních států pobýval bez oprávnění k pobytu od 22. 10. 2023. Na území České republiky se nacházel nelegálně 10 po sobě jdoucích dnů do 30. 1. 2024, kdy byl policií zajištěn. Správní orgán I. stupně současně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců a neshledal, že by v případě žalobce bylo nutné aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
9. Žalobce v odvolání ze dne 18. 6. 2024 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že se správní orgán I. stupně neřídil závazným právním názorem žalovaného z rozhodnutí ze dne 20. 3. 2024. Nevymezil řádně dobu neoprávněného pobytu, nezohlednil intenzitu protiprávního jednání žalobce. Žalobce si nebyl vědom, že mu bylo zrušeno pobytové oprávnění, v České republice pobýval pouze krátkou dobu. Žalobce dále upozornil na to, že v obdobném případě jiného účastníka řízení rozhodl správní orgán I. stupně odlišně a řízení o vyhoštění zastavil. Doplnil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zasahuje

nepřiměřeně do života žalobce, správní orgán I. stupně jej neměl vyhostit, ale využít mírnější opatření podle § 50 zákona o pobytu cizinců.

10. Žalovaná v napadeném rozhodnutí skutkově zjištění i právní závěry prvostupňového orgánu potvrdila. Uvedla, že první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 1. 2024 zrušila proto, že žalobce tvrdil, že cestovní doklad má, pouze jej nechal u známých v Praze, a správní orgán I. stupně bez dalšího prověření vzal za prokázané, že žalobce cestovním dokladem nedisponuje. Správní orgán I. stupně v novém řízení žádal žalobce, aby cestovní doklad předložil, jeho zástupce však sdělil, že žalobce opustil Českou republiku neznámo kam a doklad tak nemůže předložit. Správní orgán I. stupně v novém řízení postavil najisto, jak dlouho se žalobce nacházel neoprávněně jak na území států Evropské unie, tak v České republice. Žalovaná se vypořádala i s tvrzením žalobce, že v zcela totožné věci účastníka jiného řízení rozhodovala odlišně. K tomu žalovaná uvedla, že ve věci, na kterou žalobce odkazoval, správní orgán I. stupně zjistil, že účastník v době pobytové kontroly pobýval na území České republiky oprávněně, proto řízení zastavil. Skutkové okolnosti se tedy oproti nyní posuzované věci lišily. Žalovaná taktéž neshledala důvody pro uložení mírnějšího opatření.

III. Žaloba

11. Žalobce namítal, že žalovaná nedodržela zásadu proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění z důvodu pobytu bez platného oprávnění k pobytu a zájmem žalobce a ochraně soukromého života žalobce. Vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (důvodu příchodu na území, doba trvání nelegálního pobytu, trestní a přestupková bezúhonnost) nebyly správní orgány oprávněny rozhodnout o správním vyhoštění žalobce.
12. Žalobce dále tvrdil, že má platný cestovní doklad a disponoval i platným povolením k pobytu za účelem zaměstnání, vydaným Maďarskou republikou. Během pobytové kontroly měl žalobce u sebe kopii ID strany cestovního dokladu; jelikož je nyní neznámého pobytu, nemůže cestovní doklad fyzicky předložit. Lze však důvodně předpokládat, že v době pobytové kontroly žalobce cestovní doklad měl k dispozici, proto nebyly správní orgány oprávněny rozhodovat dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
13. Žalobce dále namítal, že o tom, že jeho povolení k pobytu bylo k 21. 10. 2023 zrušeno, nevěděl. Měl tedy za to, že jeho pobyt na území Maďarska je legální a ve vykonání návštěvy v České republice nespatořoval nic protiprávního. Správní orgán I. stupně nezjistil, zda žalobce v Maďarsku pracoval a do kdy, žalobce v průběhu správního řízení uváděl, že pracovat přestal, protože „nebyla práce v Maďarsku“. Samotné vycestování z Maďarska do České republiky na krátkodobou návštěvu neporušuje podmínky stanovené pro pobyt žalobce v Maďarsku.
14. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2024, č. j. KRPT-28689-41/ČJ-2024-070022. Žalobce i účastník řízení, na které žalobce odkazoval, měli totožné pracovní povolení, skončili v zaměstnání v Maďarsku ve stejnou dobu, společně odjeli na návštěvu do České republiky. Přes tyto identické okolnosti správní orgán I. stupně řízení týkající se druhého účastníka zastavil. Podle žalobce tak měl učinit i v jeho případě, protože správní orgány mají povinnost rozhodovat tak, aby v obdobných věcech nevznikaly nedůvodné rozdíly.

15. Žalobce poukázal na to, že pro Českou republiku nepředstavuje žádné nebezpečí, v České republice se již nezdržuje, dobrovolně odcestoval do vlasti, nemá proto význam, aby správní orgány rozhodovaly o žalobcově vyhoštění. Bylo na místě, aby uložily mírnější opatření (rozhodly o povinnosti opustit území) či žádné opatření neuložit.
16. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně vyjádřila. Podle žalované nelze od uložení správního vyhoštění upustit, jedná se o přiměřené opatření.
18. Doplnila, že pro uložení správního vyhoštění se zavinění nevyžaduje, jedná se o opatření, nikoli o trest. Tvzení žalobce o tom, že zrušení pobytového oprávnění nevěděl, neobstojí jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedává správním orgánům na výběr, jaký právní následek po porušení právní normy zvolí. V posuzované věci byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
19. Ohledně odkazu žalobce na rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2024, č. j. KRPT-28689-41/ČJ-2024-070022, žalovaná uvedla, že účastník řízení byl zastupován stejným zástupcem jako žalobce a ten byl oprávněn se s věcí podrobně seznámit. Ve věci šlo také osobu původu z Vietnamu, okolnosti pobytové kontroly byly identické jako u žalobce. Správní orgán I. stupně však zjistil, že cizinec v době pobytové kontroly pobýval na území oprávněně, protože jeho povolení k pobytu na území Maďarska bylo platné. Tuto skutečnost žalované sdělilo Národní situační centrum pro ochranu hranic. Z uvedeného důvodu správní orgán I. stupně řízení o vyhoštění cizince zastavil.
20. Žalovaná sdělila, že dne 1. 7. 2023 byl novelizován zákon o pobytu cizinců. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) bod 4 tohoto zákona se rozšířilo na neoprávněný pobyt na území České republiky nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Správní orgán I. stupně přesně vymezil dobu neoprávněného pobytu v České republice i na území států Evropské unie a smluvních států, proto byla řádně naplněna skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
21. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci soudem

22. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
23. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobce nařízení jednání nepožadoval (v zákonné lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci) a žalovaná výslovně souhlasila s rozhodnutím věci bez jednání.
24. Žaloba není důvodná.

25. V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, (3.) pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, (4.) pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
26. Žalobce však v žalobě namítal, že § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců neporušil. S tím se krajský soud neztotožňuje. Žalobce shodně jako ve správním řízení tvrdil, že je držitelem povolení k pobytu v Maďarsku. Za účelem potvrzení této okolnosti dne 27. 3. 2024 vyžádal správní orgán I. stupně informace o pobytových oprávněních žalobce. Součástí správního spisu je tak vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie, Národního situačního centra ochrany hranic, Skupiny informačních systémů a komunikace ze dne 27. 3. 2024, č. j. CRP-37_456/ČJ-2024-930112, podle kterého Maďarská strana uvedla, že žalobce byl držitelem povolení k pobytu v Maďarsku č. X za účelem zaměstnání s platností do 27. 2. 2025. Toto povolení však maďarské úřady zrušily dne 21. 10. 2023. Je třeba připomenout, že neoprávněně pobývajícím tedy nebude jenom cizinec, který vstoupil na území, aniž by splňoval podmínky vstupu na území států Evropské unie a smluvních států, ale také cizinec, který podmínky vstupu přestal splňovat až po svém vstupu a pobytu na území členského státu (srov. rozsudky Soudního dvora EU ze dne 12. 12. 2019 ve věci C-380/18, *E. P.*, bod 27, ze dne 7. 6. 2016 ve věci C-47/15, *Affum*, bod 59). Správní orgány v posuzované věci prokázaly, že žalobce vstoupil na území Evropské unie legálně, byl držitelem pobytového oprávnění, o které však přišel. Správní orgány tak rozhodovaly za stavu, kdy žalobce již nebyl držitelem žádného povolení k pobytu v Maďarsku. Správní orgán I. stupně stejně jako žalovaná měl postaveno najisto, že žalobce platným povolením k pobytu v době vydání správních rozhodnutí nedisponoval. Jejich úvaha o neoprávněnosti pobytu v České republice a na území členských států Evropské unie a smluvních států tak byla správná.
27. Žalobce správním orgánům taktéž nepředložil cestovní pas, ačkoli k tomu byl vyzván. Správní orgán – veden závazným právním názorem žalované – vycházel z tvrzení žalobce v protokolu o výsledku ze dne 31. 1. 2024, do kterého žalobce uvedl, že cestovní pas nechal u známých v Praze, z obavy, aby ho neztratil. Správní orgán I. stupně dne 25. 4. 2024 vyzval zástupce žalobce, aby žalobce předložil cestovní doklad. Zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně dne 9. 5. 2024 sdělil, že žalobce opustil Českou republiku neznámo kam, výzvě k předložení cestovního pasu žalobce tak nemůže vyhovět. Správní orgán I. stupně tak učinil kroky k tomu, aby žalobci umožnil cestovní doklad předložit, což žalobce neučinil. Ze shora uvedených důvodů tak krajský soud shledal, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, aby mohly učinit závěr o tom, že žalobce nedisponoval jak cestovním dokladem, tak povolením k pobytu v Maďarsku. Na tomto závěru nezmění ani tvrzení žalobce, že o zrušení povolení k pobytu nevěděl. Tato skutečnost nelze zohlednit v jeho prospěch v řízení o správním vyhoštění, ve kterém správní orgány vycházejí z objektivně zjištěných skutečností, zde z toho, že povolení k pobytu bylo v Maďarsku

zrušeno. Přijaté závěry správních orgánů mají oporu ve správním spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí s obsahem správního spisu zcela koresponduje.

28. Taktéž dle krajského soudu neobstojí tvrzení žalobce, že cestovním dokladem disponoval, jelikož během pobytové kontroly předložil jeho kopii. Podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2011, č. j. 44 A 99/2011-24, „*okolnosti, za jakých cizinec pozbyl svého cestovního pasu, nejsou podstatné pro závěr o tom, zda cizinec na území České republiky pobývá neoprávněně [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Podstatné je pouze to, že cizinec pas nemá, ačkoli je povinen jej mít*“. V posuzované věci žalovaná prokázala, že žalobce cestovní pas neměl a ani v dodatečné lhůtě jej nepředložil. Prostá kopie cestovního dokladu nemůže nahradit předložení originálu cestovního pasu. Přesto správní orgány tvrzení žalobce vzaly v potaz a umožnily mu, aby originál cestovního pasu předložil dodatečně. Pokud tak žalobce neučinil, musí nést následky svého jednání.
29. Krajský soud dále neshledal důvodnou námitku o tom, že správní orgány ve dvou totožných věcech rozhodovaly odlišně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na straně 5 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že skutkové okolnosti dvou věcí, na které žalobce odkazuje, byly odlišné. Správní orgán I. stupně v řízení vedeném pod č. j. CPR-8103-2/ČJ-2024-930310-V242 na základě zjištění Národního situačního centra pro ochranu hranic shledal, že účastník uvedeného řízení (N. H. V.) v okamžiku pobytové kontroly - na rozdíl od žalobce - disponoval platným pobytovým oprávněním. Z uvedeného důvodu řízení o správním vyhoštění daného účastníka zastavil. Naopak ohledně žalobce Národní situační centrum pro ochranu hranic podáním ze dne 27. 3. 2024 sdělilo, že maďarské úřady žalobcovo povolení k pobytu za účelem zaměstnání v Maďarsku zrušily. Námitky žalobce, že správní orgány rozhodovaly ve dvou identických věcech odlišně, jsou tak liché.
30. Krajský soud stejně jako žalovaná dospěl k závěru, že podmínky pro uložení mírnějšího opatření, konkrétně vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, splněny nebyly. O rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců by byly správní orgány povinny uvážit za situace, kdy by se prokázalo, že žalobce je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie. Jak již krajský soud vysvětlil shora, v posuzované věci tomu tak nebylo a žalobce nepředložil žádné oprávnění k pobytu, a to jak v České republice, tak v jiném státě Evropské unie. Jednání žalobce tak naplnilo všechny podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců pro to, aby správní orgán mohl uložit správní vyhoštění. Správní orgán I. stupně následně řádně zkoumal, zda není třeba zohlednit § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*“. Jak žalobce sám uvedl, na území České republiky ani v jiném členském státě EU nemá žádné rodinné vztahy; ty má naopak ve Vietnamu. Žalobce nemá zdravotní problémy, je v produktivním věku, v České republice nemá žádné majetkové, společenské či kulturní vazby, pobývá zde krátce. Krajský soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že byly naplněny důvody pro správní vyhoštění. Správní orgány prokázaly, že se žalobce nacházel na území států Evropské unie nelegálně od 22. 10. 2023 do 30. 1. 2024, z toho 10 dní v České republice, neshledaly okolnosti, které by způsobovaly nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Dle krajského soudu tak správní orgány nepochybily, pokud uložily správní vyhoštění a nerozhodly o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a proto jej bylo možné aprobovat; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16. října 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně